

organisationerne i spørgsmål om tilvejebringelse og placering af campingpladser bør opretholdes. I øvrigt henvises om campingpladser til § 2, stk. 2, og § 3 i lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m. v. samt § 4 i miljøbeskyttelsesloven, jf. i øvrigt miljøministeriets bekendtgørelse nr. 453 af 30. august 1974 om tilladelse til udlejning af arealer til camping og om indretning og benyttelse af campingpladser (campingreglementet).

Med hensyn til tankstationer bemærkes, at det ved indføjelser af disse anlæg i § 43 i naturfredningsloven af 1969 blev forudsat, at placering af tankstationer i det åbne land i videst muligt omfang skulle undgås, således at disse fortrinsvis placeres i forbindelse med bymæssig bebyggelse (Folketingstidende 1968-69, tillæg B sp. 2731). I denne praksis tilsigter forslaget ingen ændring.

Til nr. 7 (§ 43, stk. 3).

Forslaget indebærer en ophævelse af de hidtidige bestemmelser i § 43, stk. 3, hvorefter fredningsplanudvalget under visse nærmere angivne betingelser kan meddele påbud om etablering af hegn m. v. i forbindelse med de anlæg, der hidtil har været omfattet af § 43, stk. 1. For nye anlæg vil zonelovsmyndigheden kunne fastsætte vilkår af denne art. For eksisterende anlæg må det derimod forudsættes, at fredningsplanudvalgene i den forløbne tid har gjort op med de mest skæmmende anlæg og her påbudt hegning. Fredningsplanudvalgets hidtidige påbud, der fortsat vil være gældende, vil kunne ændres af zonelovsmyndigheden, når det drejer sig om de anlæg, der er omfattet af zoneloven.

Til nr. 8 (§ 43, stk. 4).

Reglen i naturfredningslovens § 43, stk. 4, om beboelsesbygninger for landbrugs-, skovbrugs- eller fiskerierhvervet har sin naturlige plads i loven om by- og landzoner, jfr. også s. 39 i rapporten fra boligministeriets arbejdsgruppe om dobbeltadministration (oktober 1973). Et forslag, der tager sigte herpå, indgår som § 1, nr. 3, i det lovforslag om konsekvens- og harmoniseringsændringer i en række love, der er fremsat samtidig hermed i tilknytning til lovforslaget om kommuneplanlægning. Da tidspunktet for ikrafttrædelsen af den nødvendige ændring i zoneloven således ikke kan fastsættes nøjagtigt på indeværende tidspunkt, er det i nærværende lovforslags § 2, stk. 2, foreslået, at ministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af nærværende ændring og den ændring i § 66, stk. 1, nr. 1, der jfr. forslagens § 1, nr. 23, er en konsekvens heraf.

Til nr. 9 (§§ 44 og 45).

De anlæg, der indgik i de oprindelige overvejelser omkring bestemmelserne i forbindelse med gennemførelsen af naturfredningsloven i 1969, nemlig især anlæg til indvinding af råstoffer i jorden, er i mellemtiden blevet reguleret gennem lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet. Der har heller ikke i øvrigt vist sig behov for at anvende bestemmelserne.

Til nr. 10 (§ 46).

Foranstaltninger på søterritoriet kræver tilladelse fra ministeriet for offentlige arbejder, der på statens vegne udøver statens højhedsret over søterritoriet. Miljøministeriet inddrages i behandlingen af alle sager, herunder når de skønnes at omfatte fredningsmæssige interesser. Miljøministeriet får således forelagt de sager, hvor anlæg berører såvel søterritoriet som kysten. Dette gælder således inddæmninger, opfyldninger, etablering af broer, kystsikringsanlæg m. v.

I det omfang, sådanne anlæg rent faktisk berører strandbredder, som er omfattet af bestemmelsen i § 46, stk. 1, kræves tillige tilladelse fra det lokale fredningsnævn. Da miljøministeriet imidlertid — som led i behandlingen af de fra ministeriet for offentlige arbejder forelagte sager — indhenter en udtalelse fra fredningsplanudvalg og endvidere ofte forelægger sagen for naturfredningsrådet, forekommer en selvstændig behandling af disse sager af fredningsnævnet efter § 46 mindre påkrævet. Da ministeriet for offentlige arbejder lægger miljøministeriets vurdering til grund for så vidt angår de miljømæssige hensyn, har man fundet det rimeligt, at der åbnes mulighed for en forenkling af sagsbehandlingen ved, at sager af denne art efter ministerens bestemmelse unddrages fredningsnævnets behandling i henhold til § 46. Det bemærkes i denne forbindelse, at den hjemmel, miljøministeren har i medfør af § 46, stk. 7, til at ophæve strandbeskyttelseslinjen, ikke er tilstrækkelig til at sikre en smidig administration for så vidt angår disse anlæg, idet de, som det f. eks. vil være tilfældet med hensyn til mindre broanlæg, som oftest ikke gør en ophævelse af strandbeskyttelseslinjen nødvendig eller hensigtsmæssig.

Bekendtgørelsen vil blive udstedt efter nærmere forhandling med ministeriet for offentlige arbejder.

Det forudsættes, at der i en bekendtgørelse vil kunne fastsættes regler, hvorefter de sager, der er modtaget af fredningsnævnet før bekendtgørelsens ikrafttræden, færdigbehandles efter de hidtil gældende bestemmelser.